

המתעטר באבות, וסודו עולה ויורד כמו זה מצפ"ן, (מצפ"ן) שם של שלש עשרה מדות הרחמים. הם שתיים עשרה, סוד המרכבה הקדושה שיוצאים מאחד עשרה עליהם, ולכן (עולה ויורד, וכלם עולים ויורדים חוץ מזה השם של מ"ב שעולה ולא יורד, ועל זה) השם של שבעים ושתיים עולה ויורד. עולה מצד זה ויורד מצד זה. השם של שלש עשרה מדות עולה מצד זה ויורד מצד זה. ואותו שיוורד, כדי למשך טוב למטה. ועל זה, א"ת ב"ש ג"ר ד"ק ה"ץ ו"פ ז"ע ח"ס ט"ן י"ם כ"ל. האותיות הראשונות עולות בחשבון, ואותיות אחרות יורדות בחשבון, כדי למשך את הטוב שלמעלה למטה.

השם של ארבעים ושתיים הוא מתעטר למרכבה העליונה. השם של שבעים ושתיים מתעטר למרכבה התחתונה. אשרי חלקו של מי שמשתדל להפיר את רבונו. אשריו בעולם הזה ובעולם הבא.

ורבן תשבחתה של שבת שמשבחת את המלך שהשלוש שלו, משבחת באותיות של שבעים ושתיים ובעשרים ושתיים תבות, הסוד של עשרים ושתיים אותיות, כדי שתתעטר בו לעלות למעלה בתשבחת הזו. ולכן אל אדון - תשבחת העולם הבא הוא, ופריחת (נקשרת) המרכבה הקדושה העליונה שמתעטרת לעלות למעלה, ופריחת פגסת ישראל שמתעטרת לעלות בתוך המרכבה העליונה.

א"ת ב"ש עולים ויורדים, כמו שנתבאר. א"ל ב"ם עולים ולא יורדים, וסימנך - זו שבת לבדה. וזו שבת ויום הכפורים, שעולה הסוד למעלה למעלה, עד שהכל מתעטר באין סוף.

מתעטרא באבהן, ורזא דיליה סליק ונחית, פגוונא דא מצפ"ן, (מצפ"ן) שמא דתליסר מכילין דרחמי. אינון תריסר, רזא דרתיכא קדישא, דנפיק מחד, דשריא עליהו ובגין פך (סליק ונחית, ובלהו סלקון ונחתין בר האי שמא דמ"ב דסליק ולא נחית ועל דא) שמא דשבעין ותריין סליק ונחית, סליק מסטרא דא, ונחית מסטרא דא. שמא דתליסר מכילין, סליק מסטרא דא, ונחית מסטרא דא, והוא דנחית בגין לאמשכא טיבו לתתא. ועל דא, א"ת ב"ש ג"ר ד"ק ה"ץ ו"פ ז"ע ח"ס ט"ן י"ם כ"ל. אתוון קדמאי סלקין בחושפנא, ואתוון אתרנין נחתי בחושפנא, בגין לאמשכא טיבו דלעילא לתתא.

שמא דארבעין ותריין, איהו מתעטרא לרתיכא עלאה. שמא דשבעין ותריין, איהו מתעטרא לרתיכא תתאה. זכאה חולקיה מאן דמשתדל למנדע למאריה, זכאה איהו בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ובגין פך, תושבחתא דשבת דקא משבחא למלכא דשלמא דיליה. משבח ליה בשמא דשבעין ותריין, ובעשרין ותריין תיבין, רזא דעשרין ותריין אתוון, בגין דתתעטר ביה לסלקא לעילא בתושבחתא דא. ועל דא, אל אדון, תושבחתא דעלמא דאתי איהו, ופריחו (כ"א ופריחו) דרתיכא קדישא עלאה, דמתעטרא לסלקא לעילא, ופריחו דכנסת ישראל, דמתעטרא לסלקא גו רתיכא עלאה.

א"ת ב"ש, סלקין ונחתין, פמה דאתמר. א"ל ב"ם סלקין ולא נחתין, וסימניך, דא שב"ת בלחודוי. ודא שב"ת ויום הכפורים, דסלקא רזא לעילא לעילא, עד דמתעטרא כלא באין סוף.

אל ברוך - זה סודו של אותיות קטנות ותקוני כנסת ישראל בכל יום בתפלה. ומשום שאותן אותיות קטנות, אין רוח ביניהן, והן תקוני העולמות שבאות עם הגבירה למלך העליון.

קדשה זו שמקדשים המלאכים העליונים אינה ביחיד, והרי בארנו, כל קדשה שהיא בלשון הקדש, אסור ליחיד לאמרה. תרגום - לעולם ביחיד, ולא ברבים. והיחיד הוא תקון שלו ודאי, ולא רבים. וסימן לסוד זה - שנים מקרא ואחד תרגום. שנים זה לשון רבים, ודאי קדשה של לשון הקדש אסורה ביחיד. קדשת תרגום אסורה ברבים, אלא ביחיד לעולם. אחד תרגום שנינו, ולא שנים ולא יותר. התרגום בא למצט, וכך צריך. לשון הקדש בא לרבוני, וכך צריך. שמעלים בקדש ולא מורידים. ובתרגום מורידים ולא מעלים שנינו אחד, ולא יותר, ולא מעלים כלל.

הקדשה הזו - הקדשה שהתקדשה השכינה, וכל אותן מרפכותיה להתתקן אל המלך העליון. ומשום שהיא קדשת העולם הפחתון, היא מישוב ולא בעמידה. קדשה אחרת של חזרת התפלה היא קדשה של העולם העליון, ולכן היא בעמידה, כדי להמשיכה למטה, וכל דברי העולם העליון הם בעמידה ולא מישוב.

ובבב קדשות הללו ישראל מתקדשים בהם למטה, ולכן ישראל מתקדשים בקדשת המרפכה הפחתונה מישוב, ובקדשת המרפכה העליונה מצמד. קדשה אחרת היא תוספת

אל ברוך, דא סדורא דאתון זעירין, ותקוני כנסת ישראל בכל יומא בצלותא. ובגין דאינון אתון זעירין, לית רווחא ביניהו, ואינון תקוני עולמות דאתין עם מטרוניתא לגבי מלכא עלאה.

קדושא דא דקא מקדשי מלאכי עלאי, לאו איהו ביחיד. והא אוקימנא, כל קדושה דאיהו בלשון הקודש, יחיד אסיר ליה למימר. תרגום, לעולם ביחיד, ולא בסגיאין, ויחיד איהו תקונא דיליה ודאי, ולא סגיאין. וסימן לרזא דא, שנים מקרא ואחד תרגום. שנים לישנא דסגיאין איהו, ודאי קדושה דלשון הקודש אסיר איהו ביחיד. קדושת תרגום אסיר איהו בסגיאין, אלא ביחיד לעולם. אחד תרגום תנינו, ולא תרין ולא יתיר. תרגום אתיא למיעוטא, והכי אצטריך. לשון הקודש אתיא לרבוניא, והכי אצטריך. דמעלין בקודש ולא מורידין. ובתרגום מורידין ולא מעלין. אחד תנינו, ולא יתיר, ולא מעלין כלל.

קדושא דא, קדושתא דאתקדשת שכינתא, וכל אינון רתיכין דילה, לאתתקנא לגבי מלכא עלאה. ובגין דאיהו קדושת עלמא תתאה, איהו מיושב ולא בעמידה. (ד' ע"א) קדושה אחרא דאהדורי צלותא, איהו קדושתא דעלמא עלאה, ובגין כן איהו בעמידה, בגין לאמשכא לה לתתא, וכל מלוי דעלמא עלאה, איהו בעמידה ולא מיושב.

ובבב הגי קדושתו, ישראל מתקדשי בהו לתתא. ועל דא ישראל מתקדשי בקדושה דרתיכא תתאה מיושב. ובקדושה דרתיכא עלאה מעומד. קדושה אחרא, איהו תוספת קדושה, בגיני כן איהו פתר צלותא. ובגין דאיהו תוספת קדושה,